

La Comédiathèque

Yazı mı Tura mı?

Jean-Pierre Martinez

Çeviren
Umut Görkem Demir

comediatheque.net

Bu metin ücretsiz olarak okunabilir.

Ancak, profesyonel ya da amatör farketmeksizin, tüm tiyatro topluluklarının herhangi bir kamuya açık temsilden önce yazardan izin almaları gerekmektedir.

Jean-Pierre Martinez ile temasa geçmek ve eserlerinden birini oynamak üzere yetki istemek için:

<https://comediatheque.net>

Yazı mı Tura mı?

Jean-Pierre Martinez

Türkçeye çeviren: Umut Görkem Demir

Mark ve Peter, bir zamanlar arkadaş olan ancak arkadaşlıkları hem iş hem de aşk hayatlarında rekabete dönüştüğü için yıllardır birbirlerini görmeyen oyuncularlardır. Şimdi ise gençliklerinde kaybettikleri dostluğu yeniden inşa etmek için biri diğeri tiyatro sahnesine davet etmiştir. Bu bir barış mı, yoksa hesaplaşma zamanı mıdır?

Kişiler

Mark

Peter

© La Comédiathèque

Sahnede bir masa ve iki ucundaki sandalyelerden başka hiçbir şey yoktur. Elinde bir kahve bardağıyla Mark girer. Etrafına bakınırken, kahvesinden birkaç yudum alır. Saatine bakar, bardağını masaya bırakır, ayağa kalkar ve seyirciyle konuşur.

Mark – Benim adım Mark. Peter’ı bekliyorum. Bu kadar gecikmemesi lazımdı normalde. Tabii, gelmekten vazgeçmediyse. Yani, onu suçlayamam... Ama yok ya, gelir gelir.. Hiç olmazsa merakından yine gelir... Göreceksiniz, gelecek.. Onca yıl sonra ondan ne istediğimi öğrenmek için gelecek.. Peter.. bir arkadaşım. Yani en azından bence öyle.. İşin aslı... çok iyi arkadaşlık zamanında.. Aynı liseye gittik. Küçük bir şehirde, bir Katolik okuluydu. Kuralları çok katıydı tabii ama yine de çok haylazlık yaptık beraber.. Çok eğlendik, orası kesin.. Hatta birlikte bir tiyatro ekibi bile kurduk. Yani, birkaç kişiyle daha tabii. Çoğunluğu kız... Aslında tiyatro, kız düşürmek için bir dümendii.. Hiç sahnelemeyeceğimiz oyunlar için seçmeler yaptık. Her zaman da hatunların en güzellerini seçtik, tabii. Seçmenin birinde, kızın partnerini öpmesi gerekiyordu. E tabii, o diğer çocuğu kim oynacayacak? Ya ben, ya o... Kabul, ucuz numaraydı ama ürkek ceylanlarda çok işimize yaradı. Allahtan kimse şikayetçi olmadı da, tacizden falan yargılanmadık. Doğruya doğru. Başka zamanlardı o zamanlar. Ondan sonra da... Birlikte Londra’ya taşındık, aynı konservatuvara gittik. Soho’da göt kadar bir odada kaldık beraber. Bilirsiniz işte, bohem bir yaşam. Aznavour’un şarkısındaki gibi tıpkı. (*O şarkıdan birkaç piyano notası duyuruz, sözlere gelmeden biter*) Tek kişilik yatak zar zor sığıyordu odaya. Her gece yazı tura atardık, kaybeden de yerdeki şiltede yatardı. Ayaklarımızı yatak tarafına, başımızı da tuvalet tarafına verirdik ki cereyanda kalmayalım. O yıllarda Peter’la etle tırnak gibiydik... Evet.. Peter benim...en iyi dostumdu. (*Duraklar*) Sonra işte.. kendi çapımızda düşük bütçeli televizyon filmlerinde falan ufak tefek rollerde oynamaya başladık.. Peter o odada birkaç ay daha kaldı. Ben de benim hatunun nispeten biraz daha büyük olan evine geçtim. En azından ikimiz bir yatağa sığıyorduk. O orada tek başına, ben sette tanıştığım bir kızla... Yıllar su gibi geçerken, Peter’la daha az görüşür olduk. Ta ki bir gün tamamen kopana kadar. Neden bilmiyorum..Aslında aklıma bir şey geliyor da... Yok, bilmiyorum... Peter da halâ benim gibi oyuncu. Tabii o.. esasen diğer rollerde. Biz, sektörde ‘arkadan geçen adam’ deriz bu rollere. Bilirsiniz işte, filmlerde kimsenin farketmediği silik karakterler. Tabii film ya da dizi yayınlanmadan birkaç gün önce Facebook arkadaşlarına duyururlarsa o ayrı: "Arkadaşlar, yarın akşam Kanal 5’te çıkacak filmi izleyin, ben de oynuyorum. İlk sahnede Dedektif Morse’a bira getiren garson benim. Aman diyim kaçırmayın, iki-üç saniye filan gözüküyorum. Sonra Morse da bana hesabı uzatıp, üstü kalsın diyor. Ben de teşekkürler diyorum". Kısacası, Dedektif Morse’a ‘teşekkürler’ demek için yarım gününü sette harcıyor. En azından filmin sonunda “teşekkür eden garson” diye adın yazsa içim yanmayacak. (*Şarkının ‘Yesterday, when I was young’ kısmı duyulur*) Maalesef Peter’ın şansı hiç yaver gitmedi. Halâ garson rolünde ve tek lafı “teşekkürler”. Eskiden tiyatrodaki da sahneye çıkardı ama işler orada da kesat anlaşılan. Bence artık bırakmayı düşünüyordur. Muhasebeci olmak için. Evet, okulda muhasebe de öğrenmeye başlamıştı. Hayır hayır, kötü oyuncudur demiyorum... ama içinde hiç hırs yoktu. Görünce siz de anlarsınız, Peter iyi çocuktur ya. Yani iyi dediysem... Hani birisi hakkında “iyidir o” dediğinizde aslında biraz da saf-salak

olduğunu ima edersiniz... Kim bilir.. Belki de günümüzde nazik olmak salaklıkla aynı anlama geliyordur ha..

Peter girer.

Peter – Bölüyor muyum? Telefonda mıydın?

Mark – Aa, Peter. Yok yok, gel...

Peter sahnenin ortasına doğru gelir, seyirciyi farkeder. Bir anlık şaşırır.

Peter – Şaka mı bu?

Mark – Ne?

Peter – Bu düzenek ne böyle? Beni arayıp görüşmek istediğini söylüyorsun, yıllardır kapalı duran bir tiyatronun sahnesine çağırıyorsun ama bana herkesin izleyeceği bir seçme olacağından hiç bahsetmiyorsun. Hazırlıksız geldim ben de.

Mark – A hayır, yanlış anladın, seçme falan yok.

Peter – Yok mu? Ama insanlar var burada.. Rüya görmüyorum ya..

Mark – Rüya mı... Daha çok kâbus olurdu sanki, ne dersin? Düşünsene.. Adamın biri evinde bir kapıyı açıyor.. Diyelim banyonun kapısı.. Veee kendini bir anda seyircilerin önünde sahnede buluyor. Ne hangi oyunda olduğunu biliyor, ne de ne söyleyeceğini..

Peter – Bu biraz da benim hayatıma benziyor ama neyse... Neden buradayım, söyler misin?

Mark – Tiyatrodayız işte..

Peter – Buranın halâ bir tiyatro olduğuna şaşardım.. 20 seneden beri tek bir oyun bile oynanmayınca...

Mark – Tiyatro, kilise gibidir Peter. Kutsallığını yitirmediği sürece, ne zaman istersen ayin yapabilirsin..

Peter – Ayin mi var yani burada?

Mark – Hayır, metafor yaptım...

Peter – İyi de ne oluyor o zaman burada? Oyuncu seçmeleri filan mı?

Mark – Oyuncu seçmeleri, evet, illa bir adı olsun diyorsan öyle olsun...

Peter – Ama ben başvurmadım ki hiç. Sen çağırdın beni buraya.

Mark – Evet, aynen öyle. Nasıl gidiyor?

Peter (*kısıt bir sesle*) – Burda durup hiçbir şey olmamış gibi sohbet mi edelim yani? Hem de seyircilerin önünde.

Mark – Kimse yokmuş gibi düşün Peter... Hani dördüncü duvar diyorlar ya... Beklerken bir şeyler içer miyiz?

Peter – Pardon da neyi bekliyoruz?

Mark – Kahve içeriz değil mi? Yeni bir espresso makinesi aldım, efsane!

Mark çıkar. Peter bir an şaşırır. Utanmış bir halde, seyirciye bakar. Birkaç adım atıp sahnenin ortasına gelir ve seyirciye seslenir.

Peter – Kusura bakmayın, neden burada olduğum hakkında en ufak bir fikrim yok... (Oturarak rahatlamaya çalışır ama beceremez. Tekrar kalkar, birkaç adım atar.) Umarım hemen gelir, çünkü bu çok utanç verici yani... Şunu söyleyeyim, bu dangalak beni olur olmaz hallerde çaresiz bırakışıyla ünlüdür... (Sessizlik) Mark ve ben...eski dostuz. Yani, daha çok çocukluk arkadaşı diyelim, çünkü eski dost olabilmemiz için... hala arkadaş olmamız gerekir sanırım. Lisedeiken türlü yaramazlıklar yapardık. Bir tiyatro kurmuştuk birlikte. Birkaç kız da var tabii... Neyse işte. Sonra ikimiz de oyuncu olduk. Yani... profesyonel oyuncu. Görüşebildiğimiz çok nadirdi. İkimiz de kendi yolumuza gidince, o yollar bir daha keşişmedi. Mark'ı görmeyeli yıllar oldu. Beni aradığında da çok şaşırırım işte. Numaramı nerden, nasıl buldu onu bile bilmiyorum. En son görüştüğümüzde, cep telefonu diye bir şey yoktu herhalde. Mark, birkaç sene önce oynadığı televizyon dizileriyle biraz tanınır gibi oldu. E tabii, insanlar bunu yolda görüp imza, fotoğraf falan isteyince, bu da kendini star sandı. Şimdi sorsan kimse tanımaz bunu. Havası söndü, anlayacağınız. Tiyatroda, televizyonda falan yan rollere çıkıyor işte. Kısacası, herkesin kaderi neyse onu yaşıyor işte. Belki o yüzden aklına gelmişimdir de çağırmıştır beni...

Mark kahveye gelir ve masaya koyar.

Mark – Şeker atmadım. İstesen de yok zaten.

Peter – Eyvallah, sağol...

Mark oturup kahvesini yudumlar. Peter ayakta kalır.

Mark – Otursana.

Peter – Neden geldim buraya? Tüm bu insanları bekletemeyiz değil mi?

Mark – Belki sadece seni görmek istemişimdir. Biz dostuz, değil mi? Buluşmak için illa bir şey mi lazım?

Peter – Birbirimizi nereden baksan on senedir görmedik.

Mark – On iki.

Peter – O da annenin cenazesiydi. Çok konuşamadık zaten.

Mark – Annemin cenazesiydi, doğru. Eski güzel günleri yad edebileceğimiz bir gün değildi..

Peter – Sen benim anneminkini görmeliydin, eğlenmekten ne yapacağımızı şaşırdık. Sahi, sen neden gelmedin?

Mark bir an çekinir, sonrasında seyirciye döner.

Mark (*Seyirciye*) – Cenazeler yemek davetleri gibidir. Biri sizinkine katıldıysa, siz de onunkine katılmak zorundasınız. Kısır döngü gibi bir şey. Ömrünüz boyunca birilerinin eş dostun cenazelerine katılmaya mahkûmsunuz. Hele o cenazeye gönderdiğiniz çelenklerin ne kadar pahalı olduğunu hatırlatmama gerek bile yok herhalde.. Ben de bir gün dedim ki, gitmeyeceğim artık.. Niye birçok insan ölülerini gizli gizli gömüyor sanıyorsunuz? Çiçek yok, çelenk yok.. Sevdiklerinin alçakgönüllülüğünü göstermek için mi? Hıhı, siz öyle sanın. Onlardan da yarın, öbür gün aynısı beklenmesin diye çünkü, evet. Belli bir yaşa geldiğinizde, birçok insan tanıyorsunuz ve bu da en azından ayda bir cenaze demek. Bir haftada iki kere gittiğim bile oldu. Tüm üyelerini gömdüğüm aileler bile var. Yarı-zamanlı iş gibi neredeyse, ama hep senden götürüyor, sana hiçbir şey kattığı yok. Ee, ben de başkaları adına alçakgönüllü olmaya karar verdim. Bence tüm cenazeler mahremiyet içinde yapılmalı. Ben gitmiyorum arkadaş, nokta! Ayrıca annemin cenazesinde hiç çiçek gelmedi. Çiçekler demişken... ekolojik dengeyi bozmak değil de nedir? Çoğu zaman Hollanda'dan ya da Afrika'dan falan geliyorlar. Uçakla... Katiyen, artık cenazelere katılmıyorum...

Peter – Tabii.. Beyimiz o zamanlar pek bir meşguldü. Televizyon yıldızımızın önemli işleri vardı.

Mark – Film çekimindeydim, izin alamadım dedim ya sana. Bana kızgın olmanın sebebi bu değildir umarım..

Peter – Ben sana bir şey için kızgınım mı dedim?

Mark – Bilmem... İyi dosttuk, öyle değil mi? Artık görüşmüyoruz. Hayat mücadelesi, iç güç filan mı yoksa...bir şey mi oldu?

Peter – Neden bahsediyorsun sen be?

Mark – Birbirimize kızgın değiliz yani?

Peter – Hayır, bence değiliz. Sence öyle miyiz?

Mark – Ben senin en iyi dostundum hatta be?

Peter, mahcup sessizliğinin ardından, seyirciye döner.

Peter (*Seyirciye*) – En iyi dostmuş... O ne demek ki? Bebekken sevimli bir oyuncuğun olur. Çocukken hayali bir arkadaş. Sonra en iyi dostun olur. Sonra bir kız arkadaşın olur. Evlenirsin. Arkadaşlarını siler atarsın. Hayat budur. Böyle gelmiş böyle gider. Zamanla karın en iyi dostun haline gelir. Herhalde insan en iyi dostuyla yatabilse, evlenmeye de gerek duymazdı. (*Mark'a*) En iyi dostumdun, doğru... Peki ya ben... En iyi dostun muydum?

Mark – Evet, öyleydin tabii.

Peter – Fi tarihinde belki..

Mark – Uzun zamandır görüşmüyoruz evet ama halâ arkadaşız değil mi?

Peter – Arkadaş kelimesinden ne anladığına göre değişir... Senin için ne ifade ediyor arkadaşlık tam olarak?

Mark – Bilmem.

Peter – Paraya ihtiyacım olsa, borç verir miydin mesela?

Mark – Para mı lazım?

Peter – Misal veriyorum.

Mark – Yani.. Paraya ihtiyacın varsa.. Baştan söyleyeyim, hiç yok bende.

Peter – Hastalandım diyelim, gelip hastanede ziyaret eder miydin beni?

Mark – Bu da başka bir örnek herhalde.

Peter – Annemin cenazesine bile gelmedin be.

Mark – Özür dilerim... Senin için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Ama cidden, ben cenazelerden nefret ediyorum.

Peter – Gelenler bayılıyordu zaten, değil mi?

Bir duraksama.

Mark (*Seyirciye*) – Ben, hastaneleri de sevmem, gerçekten. Ne zaman birini ziyaret etsem mesela bir hastanede, bana kaçınılmez sonumu hatırlatır. Sanırım beni en çok korkutan şey fiziksel çürüme değil. Hapishane gibi olan ortamı. Hastanelerde ya da huzurevlerinde insanların özgürlüğü tamamen ellerinden alınmış gibi.. İdareden izin almadan çıkıp gidebilme özgürlüğü mesela... Kimliklerinden mahrum bir sürü insan.. Bir birey olarak değil, sadece bir hasta olarak görülüyorsun...Yok.. Hastanede veya huzurevinde kimseyi ziyaret etmem.. İçim kararıyor..

Peter – Halâ neden çağırdığını söylemedin.. Ve burada ne yaptığımızı..

Mark – Kurduğumuz tiyatro hatırlıyor musun?

Peter – Evet...

Mark – Kadın rolleri için sahte auditionlar tezgahlardık. Auditionda da, kız oğlanı öpmek zorundaydı. Birimiz o oğlandık, diğërimiz de yönetmen.

Peter – Pek de işe yaramadı ama neyse...

Mark – Louise yutmuştu..

Peter – Doğru.

Mark – Çok eğlenmiştik ha.

Peter – Sakın bugün de öyle bir audition ayarladığını ve yönetmen rolünde de benim olacağımı söyleme? Artık uslandık bence, ha?

Mark – Hadi bee, çok eğlenceliydi ama . Hatırlıyor musun hani bir keresinde kızın biri...

Peter – Mark, kusura bakma da nostalji dinlemeye gelmedim buraya. Ne istiyorsun benden?

Mark – Bir şey sormam gerekiyor sana. Daha doğrusu, bir şey söylemem... Biraz ayıp bir şey...

Peter – Burada? Şimdi? Sahnede? Seyircilerin önünde.

Mark – Oyuncu değil miyiz oğlum biz?

Peter – Doğru, her şey o kadar teatral ki şu an.

Mark – Bizbize biraz sohbetten bir şey çıkmaz, değil mi? Tamam, eski güzel günlerden konuşmayalım. Şimdi hakkında konuşalım. Ve sonrası... Ne üzerine çalışıyorsun şu anda?

Peter – Birkaç proje var.

Mark – Harbi mi? Ne onlar? Tiyatro mu, sinema mı?

Peter – Kesinleşene kadar söylemeyeyim en iyisi. Sen peki?

Mark – Ben mi? Ben hep çalışmaca... Önümüzdeki üç yıl doluyum diyeyim.

Bir duraksama.

Peter – Ee bunun için mi çağırdın beni buraya? Bitmek bilmeyen işlerin ve başarılarıyla övünmek için mi? Zar zor üç beş kuruş kazandığımı bildiğin halde...

Mark – Daha şimdi birkaç proje var dedin..

Peter – Hadi ama.. Telefon çalmasını beklemekten başka yapacak hiçbir şey olmayınca böyle denir. Sen de bunu çok iyi biliyorsun.

Mark – Kusura bakma, durumunun o kadar kötü olduğunu düşünemedim.

Peter – Tüm bunların amacı ne, Mark? Bana bir rol mü teklif edeceksin, bu mudur?

Mark – Hayır, tam olarak değil, ama...

Peter – Şaşırırdım öyle bir şey olsa... Ne o zaman?

Mark – Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var.

Peter – Önemli mi? Senin için önemlidir kesin o.. Kariyerini daha da yükseltecek ve insanlara biraz daha yukardan bakmanı sağlayacak cinsten..

Mark – Oradan çok egoist mi görünüyorum?

Peter – Mark, senin başarından bana ne amına koyayım? Seni pırpırlayacak biri mi lazım sana? İmzalı fotoğrafını mı isteyeyim senin?

Mark – Düşündüğün gibi değil, Peter.

Peter – Yaa, öyle mi?

Bir duraksama.

Mark – Önemli dedim, iyi bir şey demedim.

Peter – Nasıl yani..? Yani kötü bir şey mi...?

Mark – Beyin tümörü teşhisi kondu bana..

Peter öylece kalakalmıştır.

Peter – Hayır...

Mark (*Seyirciye*) – Niye böyle söyledim bilmiyorum... Tabii ki doğru değil, ama... savunmam kalmamıştı. Bunu o istedi, napayım yani. Ona göre bencil, şerefsiz bir fırsatçının tekiyim.. Eski arkadaşlarımdan başlayarak etrafımdaki herkesi hor görürüm... Kusura bakmasın da, sahip olduğum yetenekten ve kendimi satabilme gücümünden dolayı özür dileyemeyeceğim.. Eğer gerçekten dostum olsa, bana kızacağı yerde sevinmesi gerekirdi değil mi? Eöö..Tamam.. Elimden gelebilecekken ona yardım etmedim.. Gerçi yardım etsem ne değişirdi ki, bu sefer yardım ettiğim için onu aşağıladığımı düşünecekti.. Sanırım beni kıskanmaktansa, bir kez olsun benim için üzülmesini istedim..

Peter – Siktir... Çok üzgünüm... Özür dilerim..

Mark – Özür dileme, senin suçun değil ne de olsa.

Peter – Ya hayır, düşüncesizce konuştum..Bilseydim...

Mark – En azından gerçek bir.. dostsun sen.. Hastaneye gelir, ziyaret edersin değil mi beni? Yani en azından hala beni görüp, duyabiliyorken...

Peter üzgün bir şekilde kalakalmıştır.

Peter – Ama.. tedavisi var değil mi?

Mark – Tümör çok ters yerde... Müdahale edilemiyor.. Yani maalesef...

Peter – Hadi be.. Of yaa...

Mark – 1 yıl ömrüm kaldı. Belki daha da az.

Peter – Ama seni böyle dinç ve sağlıklı gördüm ya...

Mark – A evet.. Şu an bir belirti göstermiyorum evet. Doktorların dediğine göre her an kötüleşebilirmişim.. Son birkaç ay hele.. çok fena geçecekmiş.. Şimdilik iyiyim ama... Ben de bunu sevdiğim insanlarla vedalaşmak için bir fırsat olarak gördüm...

Peter – Çok duygulandım şu an.. Bak eğer yapabileceğimiz bir şey varsa...

Mark – Sağol... Yani kanseri yenecek mucizevi bir ilacın varsa çok iyi olurdu...

Bir duraksama.

Peter – Bu yüzden mi çağırdın beni?

Mark – Evet. Ama şimdilik aramızda kalsın. Kimseye söylemedim daha...

Peter, şaşırarak seyircileri gösterir.

Peter – Kimseye mi söylemedin?

Mark – Evet, kimseye.

Peter – Peki, onlara?

Mark – Ah doğru ya, onları unuttum ben...

Peter – Evet, dördüncü duvar muhabbeti...

Mark – Oğlum biliyorsun her şeyden önce oyuncuyuz.. Sanırım biliçaltımda kendi yok oluşumu sahneye koyma ihtiyacı hissettim.

Peter düşüncelidir.

Peter – Buraya bu yüzden çağırdın beni o zaman? Öleceğini söylediğinde, seyircilerin önünde nasıl tepki vereceğimi mi görmek istedin?

Mark – Ya sadece o değil. Seni görmek istedim, hepsi bu. Çok da vaktim kalmadığı için, önceliklerimi değiştirdim, seni çağırdım..

Peter – Ne diyeceğimi bilemiyorum... Bana gösterdiğin bu önem karşısında çok fena duygulandım. Kaldığımız yerden devam edebilir miyiz sence, ha? Ne de olsa birimiz birkaç ay sonra aramızda olmayacak..

Mark – Bilmem.. Ne demişler.. Ateş tava elir kömür biter, akıl başa gelir ömür biter.. Benimkisi de o misal, değerini şimdi anlıyorum..

Peter – Evet, belki de...

Mark – Bir şey soracağım.. Başına çok kötü şeyler geleceğini bilsen de beni yine de arar mıydın?

Peter – Dürüstçe mi?

Mark – Delikanlı gibi.

Peter – Yok, aramazdım.

Mark – Ha, tamam.

Peter (*Seyirciye*) – Tuhaf. Ölmesini hiç istemezdim. Kimse bir dostunun ölmesini istemez tabii. Ama ben öleceğime o ölsün, o ayrı.. Böyle düşünmek çok kötü, biliyorum. Ama siz de öyle düşünmez miydiniz? Ne düşündüğünüzü söylemediğiniz sürece, kimseyi incitmiş sayılmazsınız.. Ve ben iyi ki benim başıma gelmedi diye düşünüyorum.. Hayatta her zaman kaybeden olacak değilim, değil mi? Takdir-i ilahi diye bir şey var.. Olmalı... Kadere falan hiç girmiyorum bile.. Rulet gibi işte.. Devamlı kazanan numarayı bilemezsin.. Ya da benim gibi kaybeden numarayı... Bütün hayatın başarı ve bolluk için de geçer, sonra pat bokluğun içine düşmüşsün.. Her ne üzerine oynadıysa.. Bu bahis onun için yattı dostum... Ve ömrü boyunca yüzü gülmeyen, bahtsız ben.. bu felaketin en kötüsünden kurtuldum.. Şimdilik...

Mark – Ama hastaneye gelip, ziyaret edersin beni, değil mi?

Peter – Aa tabii canım.

Mark – Bunu yapmak zorunda hissetme kendini... Doğruya doğru, onca sene görüşmedik.. Şimdi senden bir şey istemeye hakkım da yok yüzüm de...

Peter –Aa konuşma böyle..

Bir duraksama.

Mark – Gittikçe daha da uzaklaştık. Sahi ne oldu ki hayatlarımızda?

Peter (*Şaka yaparak*) – Televizyonda azıcık ünlü olup da, eski dostlarını hemen unutturmanın dışında mı?

Mark – Evet. O hariç.

Bir duraksama.

Peter – Dinle, Mark... Gençliğimizi deli dolu, olması gerektiği gibi yaşadık. Birlikte aptalca şeyler yaptık. Hatta her geçen gün biraz daha fazlasını.

Mark – Yaa.. Serde gençlik vardı, değil mi? Ne kaybedecek bir şeyimiz vardı, ne de korkacak...

Peter – Yavaş yavaş, daha doğrucu, daha akılcı kişiler olduk. Artık o kadar da aptal şeyler yapmaz olduk. Her şeyi geçtim, birlikte hiçbir şey yapmaz olduk.. Arada bir bulduğumuzda da, hep eski günlerden bahsedip durduk..

Mark – Ya da yaptığımız işlerle, kazandığımız başarılarla övünüp durduk..

Peter – Ve bu yarışın kazananı da sen oldun. Ama uzun vadede çok yıpratmış seni baksana. Ölümüne hem de.

Mark – Şimdi geleceği düşünecek falan değilim... Yaşayacak sadece bir yılım kaldı o kadar.. Gerisi boş.. Diyelim Ağustos ayı berbat geçti, sen kendine seneye daha güzel olur diyebilirsin ama.. ben.. diğer Ağustos'u göremeyeceğim..

Peter – Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Mark – Senden sadece tek bir şey istiyorum.

Peter – Tabii ki, ne istersen.

Mark – Ben gittikten sonra kedime bakar mısın?

Bir duraksama.

Peter – Kedine mi?

Mark – Onu emanet edecek başka hiç kimsem yok.

Peter – Kedin olduğunu bile bilmiyordum. Önceleri kedin yoktu, değil mi?

Mark – Evet, çok olmadı onu en iyi dostum olarak görelim.. Senden sonra, tabii..

Peter – Anladım...

Mark – Bir hayvan, birçok insandan daha iyi anlıyor seni, inan bana..

Peter – Yani, şöyle ki.. Ben kediye nasıl bakılır bilmem yani... Biliyorsun hiç çocuğum da olmadı, kedim de...

Mark – Çok basit, gerçekten. Tek yapman gereken yiyecek-içecek bir şeyler vermek.. Bir de ara ara tuvaletini değiştirmek.. a tabii bir de onu çok sevdiğini göstermek için onunla oynamak..

Peter – Mmm, kedi ha.. Ben çok emin olamadım ya.. Yani benim evim de çok uygun değil de..

Mark – Yaşayacak sadece birkaç ayı kalmış, eski bir dostun için yapmaya değer bir iyilik ha?

Peter, Mark'a bakar.

Peter – Şaka yapmıyorsun, değil mi? Sırf yıllardır görmediğin bir arkadaşını görmek için götünden uyduruyorsan eğer..

Mark – Kim bilebilir ki... Aralık ayına doğru, ölüm haberimi aldığımda emin olursun, sen de rahatlarsın.. ben de... Yoksa, kötü bir şaka mı acaba...

Peter – Alay ettin benimle, değil mi?

Mark – Bak, yemin ederim, başta niyetim bu değildi. Tiyatro sahnesindeyiz lan, sahnenin büyüüne kapıldım, sonra da doğaçladım.

Peter – İnsanların duygularıyla oynamak..büyük adilik, Mark.

Mark – Oğlum sen az önce demedin mi artık aptalca şeyler yapmıyoruz diye, bu yüzden arkadaşlığımız bitti demedin mi! Ben dostluğumuzu kazanmak için böyle aptalca bir şey uydurdum... Hatırlasana? Ne salakça hikayeler uydururduk? Hatta bir keresinde müdürü Yahudi olduğumuza ve Cuma geceleri etüte kalamayacağımıza ikna etmemize ne dersin? Lanet olsun, ölmüyorum! En azından buna sevinmen lazım, değil mi?

Peter – Aslında hayalkırıklığına uğradım. Ben kendimi senin cenazende hayal etmişim. Merhumun arkadaşı olarak, senin için konuşma yapıyordum. Eski güzel günlerimizi anlatıyordum...

Mark – İyi ki varsın, teşekkür ederim..

Peter – Sen var ya aptalın önde gidenisin. Seni bir daha görmek istemiyorum, asla!

Peter, çıkmak üzeredir.

Mark – Peter, bekle bir dakika! Az evvel ölüyordum diye, dostum olmaya gönüllüydün. Şimdi katır gibi sağlıklılığım diye benden nefret mi ediyorsun? Tuhaf bir arkadaşlık anlayışı, ha?

Peter – Ama, Mark... neden?

Mark – Bilmem. Haklı olduğumu düşündüm. Seni çağırıp, benim için güzel olan gelişmeleri sana söyleyemezdim, değil mi?

Peter – Sonunda söyledin.. İyi haberler ha..?

Mark – Benim için öyle, en azından. Senin için, bilemiyorum...

Peter – Bilemiyor musun?

Mark – Evet. Sonuçta benim iyiliğime sevinmen için bir sebebin yok değil mi?

Peter – Neymiş o iyi haber? Laurence Olivier Ödülleri'ne mi aday gösterildin? Gelip, şeref konuğun mu olayım, bu mudur? Etrafında seni neşelendirecek başka arkadaşın yok mu Tanrı aşkına?

Mark – Beni hiç affetmedin, değil mi?

Peter – Ne için pardon?

Mark – Yaklaşık on beş yıl önce, seçmelerine gittiğimiz dizide başrolü senin elinden çaldığım için. O dizi kariyerimi öyle iyi bir yere getirdi ki..Sen de benim başarıyı kıskandın, değil mi?

Peter – Başarımı mı?

Mark – En azından mesleki başarıyı kıskandın.

Peter – Warhol'un da dediği gibi, bir gün herkes on beş dakikalığına meşhur olacak. Seninki iki-üç yıl sürdü o kadar. Sen dizi bittikten sonra, biraz daha keyfini sürdürdün ünlü olmanın, o kadar. O zamandan beri de, yan rollerin aranan yüzü oldun.

Mark – Figüran olmaktan bin kat daha iyidir.

Peter – Senin sözde başarıyı, hayatının içine etti, Mark. Gerçek dostlarını bile unuttun.. Üstelik halâ bekarsın...

Mark – Sen de bekârsın, değil mi? Yani tekrar boşandın mı demeliyim?

Peter – Vay, kaynağın sağlam.. Sevindin değil mi buna, kabul et? Louise’i ayartamadın ya.. Benimle de olmaması hoşuna gitti, değil mi?

Mark – Bir bok bildiğin yok.

Peter – Kes şunu... Asıl sen beni, bunun için asla affetmedin. Başkalarının mutluluğuna sevinemiyorsun, Mark! Arkadaşlarında ne varsa, sanki o şeyi sende çalmışlarmış gibi davranıyorsun. İşte tam da bu yüzden ihtiyacım olduğunda elini uzatmadın.

Mark – Louise için seni hiç suçlamadım. O zamanlar onunla ilgilenmiyordum bile.

Peter – Evet, doğru. Ne zaman ki o beni seçti, o zaman başladı ona olan ilgin. Dayanamıyorsun, ödün kopuyor değil mi sen varken beni seçmelerine? Olamaz çünkü değil mi? Eşyanın tabiatına aykırı, amına koyayım?

Mark – Fazla oluyorsun.

Peter – İşine gelirse, dostum, bu seçmede de ben başarılıydım. O rolü senin yerine ben aldım. Hatırla.. O gün de yazı tura attık.. Şanslı olan bendim, onu öpen çocuk rolü benimdi.. Sense yönetmen.. Birkaç yıl sonra, onunla evlenen de bendim..

Mark – Emin ol, seni hiç kıskanmadım.

Peter – Hadi ama, ona nasıl baktığını gördüm.. Ama böyle olmaz, Mark. Papaz, her zaman pilav yemez. Her şeyi sen alamazsın. Başkalarına da biraz bırakmalısın. Arkadaşların sadece başarını alkışlamak için yoklar. Onların da mutlu olmaya hakları var, zaman zaman bile olsa.

Mark – Öyle tabii.

Peter – Louise’le çok mutluydum. Neden onu terkettim ki..

Mark – O seni terketmiş olmasın sakın?

Peter – Nerden biliyorsun? Onu bir daha hiç gördün mü?

Mark bir an tereddüt eder.

Mark – Annemin cenazesinde görüştük, o kadar.

Peter – Annenin cenazesinde... En iyi dostunla konuşup görüşecek vaktin yoktu ama karısına ayıracak vakti bir şekilde buldun, ha...

Mark – Böyle olmadı, gerçekten. Ondan sonra birkaç defa buluştuk.

Peter – Onu tekrar görmek istedin yani?

Mark – Hayır, tamamen tesadüfi. Aynı işi yapıyoruz. Bazen karşılaşmamız normal değil mi?

Peter – Ben niye hiç karşılaşmadım onunla?

Mark – Benden kaçmaya çalışmadı da ondan.

Peter – Onunla yatmadın ama değil mi?

Mark – Annemin cenazesinin olduğu gün değil, gerçekten.

Peter – Sonuç olarak, onunla yattın.

Bir duraksama.

Mark – Biraz daha fazlasını yaptım hatta. Evleniyorum, Peter. Sana söylemek istediğim şey buydu.

Sessizlik.

Peter – Evleniyorsun...

Mark – Louise’le.

Peter donakalır.

Peter – Aptal şakalarından biri olduğunu söyle, Mark.

Mark – Üzgünüm, Peter. Bu bir şaka değil.

Peter – Dayanamadın değil mi, dayanamadın...?

Mark – Yemin ederim, sana karşı bir gösteriş falan değildi. Nasıl düşünürsün böyle bir şeyi? Bir anda olup bitiverdi, hepsi bu.

Peter (*Seyirciye*) – Onu gebertmek istiyorum. İkisini de gebertmek istiyorum, aslında. Bunu bana nasıl yapabildi? Tamam, belki artık birlikte değiliz. Bana hesap vermek zorunda da değil. Benim yerime herhangi birisini seçebilirdi. Neden Mark’ı seçti? Ya o madeni para yazı yerine, tura gelseydi? Üçümüzün hikayesi bambaşka mı olacaktı? Uzun zamandır aklımı kurcalıyor bu soru. Kaderin şansla ne alıp veremediği var ki? Bu ikisi arasında bir kontrolümüz yoksa, ne diye özgür iradede falan bahsediyoruz? Dünyanın bir anlamı ya da bir amacı var mı ki? Yoksa bu yaşadığımız, tamamen rastgele bir kaosun, sayısının versiyonundan biri mi? Titanik, bir buzdağıyla tesadüfen karşılaştığı için mi battı, yoksa kaptanın beceriksizliğinden mi?

Mark – Evleniyoruz, Peter. Öyle işte, seninle bir alakası yok.

Peter – Çağırıp, şahsen mi söyleyeyim dedin?

Mark – Eski karın ne de olsa. Sana bizzat ben söylemek istedim. Tabii, zevkten göbek atmanı falan beklediğim yok ama senin de az evvel dediğin gibi dostlarımız mutluysa biz de mutlu olmalıyız...

Peter – Amma da yüzüzsün, ha! Karımı çalan arkadaşımın mutluluğuna mı sevineyim?

Mark – Eski karının!

Peter – Onayımı mı istedin, yoksa biraz daha ezmek için mi yapıyorsun bunu?

Mark –H Ben seni hiç ezmedim, Peter. Sana her zaman hayrandım, aslında.

Peter – Hayran mıydın? Sen? Bana?

Mark – Evet.

Peter – Sen her zaman benim bir başarısızlık abidesi olduğumu düşündün.

Mark – Hayran olduğum şey başarın değil ki. Zekan. Doğruluğun. Dürüstlüğün...

Peter – Evet, ne yazık ki başarı bunlarla kazanılmıyor.

Mark – Abartma. Her şeyde çuvallamadın.

Peter – Louise’i bile tutamadım yanımda. Şimdi, intikam alıyorsun benden..

Mark – Sırf senden intikam almak için biriyle evleneceğimi mi sanıyorsun?

Peter – Evet, nasılsa boşandık, onayına da ihtiyacın yok. Ama neden, binlerce kadın arasından, neden o?

Mark – Bilmiyorum...

Peter – Siz ikiniz nasıl? Ne zaman?

Mark – Bir kez daha karşılaştık bir yerde. Çok ortak yönümüz olduğunu farkettilik..

Peter – Evet, benim gibi..

Mark – Tiyatro gibi..

Peter – En azından ilişkinizin biz evliyken başlamadığını söyle? Beni senin yüzünden terketmediğini söyle...

Mark – Sana yemin ederim...

Peter – Ben sana nasıl inanayım ki?

Mark (*Seyirciye*) – Ona doğruyu söylemenin ne yararı var ki bu saatten sonra? Evet, doğru.. Louise’e her zaman aşkıttım. Evet, ben dururken Peter’ı seçmesi, onu benim gözümde daha cazip kıldı.. Onları annemin cenazesine geldiklerinde gördüm tekrar. Birliktelerdi ama sanki bir şeylerin ters gittiği hissine kapıldım. Ben de o sıralar başarılı bir oyuncu olmanın kaymağını yiyordum. O da sonradan bana karşı kayıtsız olmadığını itiraf etti. Peter cenazeden apar topar ayrıldı. Mide ağrısı mı, ne sikimse bir şeyi varmış. Louise, cenazeden sonra biraz daha kaldı. Ben de bir şeyler içelim mi demeye kalmadan, ne oldu nasıl olduysa, salondaki koltukta sevişirken bulduk birbirimizi... Ondan sonra da birkaç yıl görüşmedik hiç. Sonra da tesadüfen bir sanat galerisinde karşılaştık, ki ilişkimiz resmen o zaman başladı diyebilirim (*Peter’a döner*) Peter, inan bana.. Siz çoktan ayrılmıştınız... Ben dostuma yapar mıyım ya öyle bir şey...

Peter – O mu istedi senden bana bu haberi söylemeni?

Mark – Ortak kararımız diyelim. Sana söylemenin daha doğru olacağını düşündük. Nasılsa öğrenecektin, bizden duy istedik.

Peter – Davetiye de yollayabilirdiniz sadece.

Mark – Düğüne katılmak zorunda değilsin tabii ki.

Peter – Teşekkürler...

Mark – Evleniyoruz... ve birlikte planlarımız var.

Peter – Planlarınız mı? Aile mi kuracaksınız? Yoksa bana hamile olduğunu da mı söyleyeceksin?

Mark – Tiyatro projeleri.

Peter – Anlıyorum... Yani, sadece evlilik değil, aynı zamanda partnerlik.. Ben de senden bunu beklerdim..

Mark – Louise çok yetenekli biri. Henüz bunu gösterme şansı olmadı, hepsi bu yani.

Peter – Çünkü benim gibi bir ezikle evliydi, bunu mu demek istiyorsun?

Mark – Her şeyi üzerine alınma, Peter. Dünya senin etrafında dönmüyor, sonra egoist olan ben oluyorum nasıl oluyorsa?

Peter – Belki de haklısın. Kendi başarısızlıklarımdan tüm dünyayı sorumlu tutamam..

Sessizlik.

Mark – Peki sen? Hiç bir planın yok mu yani şu anda?

Peter – Umurunda mı sanki?

Mark – Mesleği bırakıyormuşsun diye duydum. Muhasebeci olacakmışsın.

Peter – Kim söyledi? Louise mi?

Mark – Yardım istersen...

Peter – Karımı elimden aldığın için, yardım ederek vicdanını mı rahatlatacaksın?

Mark – Artık senin karın değil, Peter, benim karım... Artı, çok hayvansın... Kadınlar mal mı birine ait olacak.. Seçme hakkı tamamen onlarda.

Peter – Bir de feminizm nutukları mı atacaksın bana?

Mark – Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum.

Peter – Onca yıl kılını kıpırdatmadın.. Şimdi, sırf Louise'le evleniyorsun, yardım edeceğin mi tuttu?.

Mark – Olamaz mı?

Peter – Çok kolay senin için, değil mi? Yaz bir çek, geçmişi sineye çek?

Mark – Geçmişi unut demiyorum sana. Ayrıca hayır, benim için de kolay değil. Evet bir işim var ama öyle sandığın gibi çok para kazanmıyorum yani... Giderlerim de var..

Peter – Gidebilir miyim ben?

Mark – Bekle...

Peter – Sırada ne var?

Mark – Sadece evlendiğimi söylemek için çağırmadım seni buraya.

Peter – Derdin ne tam olarak?

Bir duraksama.

Mark – Bu tiyatroyu satın almayı düşünüyorum.

Peter – Satın almak mı? Daha şimdi param yok dedin.

Mark – Louise’le beraber.

Peter – Haah, çok güzel..

Mark – Louise de oyuncu. Aynı zamanda bir yönetmen. İyi bir ekip olabiliriz bence.

Peter – Olabiliriz derken?

Mark – Öyle düşündüm.

Peter – Tiyatroyu satın alacaksın ha, ne için peki?

Mark – Sonunda hep istediğim şeyi yapabilirim, kendi işimin patronu olabilirim..

Peter – Doğru.. Gücün yetiyorsa yap..

Mark – Tutar mı dersin?

Peter – Şimdi de benim fikrimi mi soruyorsun?

Mark – Ben senin düşüncelerine her zaman saygı duydum.. Evet hiçbir zaman dikkate alıp, uygulamadım belki...

Peter – Uygulamadın ve senin için daha iyisi oldu..

Mark – Yani, ne diyorsun?

Peter – Bilmiyorum. Ne yapmamı bekliyorsun?... Benim girişimci bir ruhum yok, hırsız yok.. Bunun üzerinden yeterince iyi geçtin zaten..

Mark – Tekrar birlikte çalışabiliriz.

Peter – Ha bana iş mi vereceksin? Ne mesela? Sahne amiri? Biletçi? Teşrifatçı mı yoksa?

Mark – Ben girişimciyim ama pratik zekâm yok. Fikirlerim var o kadar da titiz değilim. Özellikle hesap tutmak ve evrak işleri söz konusu olduğunda..

Peter – Sana muhasebeci lazım ve beni düşündün, doğru muyum? Sadece karımı çalmakla kalmıyorsun, evinizin gelir gider tablosunu da bana yaptırmak istiyorsun. Kendimi üçüncü tekerlek gibi hissettim.

Mark – Senin sorunun da bu, Peter. Her şeyi olumsuz görmeye alışmışsın. Hiç fırsatları görmüyorsun, sana göre hepsi birer dümen. Paranoyaksın sen.

Peter – Teşekkürler.

Mark – Sen de oyuncu olurdun, bizim gibi. Ama hepimiz elimizden ne geliyorsa yapardık..

Peter – Seni patronum olarak görmek ister miyim, bilemedim.

Mark – Ortak diyelim o zaman..

Peter (*Seyirciye*) – Biraz utanmadım değil.. Ama teklifi de çok cazip değil desem yalan söylemiş olurum.. Kendi tiyatromuz. Üçümüzün. Evet. Bu işe başlarken de hayalimiz buydu zaten. Her ne kadar başarısızlığımın kabulü de olsa... (*Mark'a*) Teklifini düşüneneğim ama ikimizin birlikte çalışması doğru mu emin değilim. Hatta üçümüzün...

Mark – Az önce hiçbir şey yapmıyoruz birlikte demiştin..Sana bizimle bu macerayı birlikte yaşamayı teklif ediyorum...

Peter – Üçlü mü yapalım diyorsun, bu mudur?

Mark – Onunla yatmıyorsun, değil mi? (*Sessizlik*) Yatıyorsun...

Peter – Birkaç kez görüştük.

Mark – Ne demek birkaç kez görüştük? Boşandıktan sonra mı?

Peter – Birlikte birkaç yıl daha takıldık, öyle hemen bitmedi yani..

Mark – Sonra..?

Peter – Tekrar yattık işte. Bir-iki defa...

Mark – Bir mi.. İki mi?

Peter – Düz hesap üç diyelim.

Mark – En son ne zamandı peki?

Peter – Bilmem..Sanırım bir ay önce falandı.

Mark – Louise ve ben, üç ay önce karar verdik evlenmeye...

Peter – Hmm..Yanlışsam düzelt beni.. Müstakbel karın, sanırım seni eski kocasıyla aldatıyor..

Mark – Korkunç bir saçmalık gibi görünmeye başladı..

Peter – Bunu yazıp tiyatronun açılışında oynamaktan başka çare kalmadı elimizde!

Mark (*Seyirciye*) – Tuhaf ama suçlayamıyorum onları. Louise'in bana ait olduğu hissi sıcak gelmemişti zaten bana. Bunun için fazla başına buyruk biri. Kadınlar için olanına ne deniyordu ya bunun? A evet, buldum, çokkocalılık. (*Peter'a*) Biliyor musun, hep seninle evli kalmalıydı.

Peter – Abartma sen de..

Mark – Yok yok, kesinlikle senin hakkın. Uslu bir çocuksun. Sadıksın.

Peter – Bir köpeği tarif ettin sanki. Üzgünüm ama kadınlar uslu çocukları sevmiyor, maalesef..

Mark – Yirmili yaşlarında değil, tabii. Daha sonra..

Peter – Peki, tiyatroyu nasıl alacaksın? Ben de para yok, baştan uyarayım.

Mark – Biraz birikimim var... Louise'e de ufak bir miras kaldı.

Peter – Miras mı? Onunla evli kalmalıydın dediğinde haklıymışsın.

Mark – Eee? Dost muyuz yine?

Peter – Biz hiç dost olduk mu ki?

Mark – Bilmem. Arkadaş olmayı deneyebiliriz belki.

Peter – Beni korkutuyorsun, Mark. Harbiden, beyninde bir tümör falan olmadığından emin misin?

Mark – Bir vidam gevşek sadece.. Ümitsiz vaka senin anlayacağın.. Ama zararsız da..

Peter – Louise ne diyor peki bu duruma?

Mark – Üçümüzün bu işe girmesini mi diyorsun?

Peter – Evet..

Mark – Bana bunu öneren o zaten.. Dedi ki.. Bebeğimiz olacakmış bizim..Üçümüzün bebeği..

Bir duraksama.

Peter – Sübliminal bir mesaj olmadığına emin misin...?

Mark – Lafı açılmışken..

Peter – Görünüşe göre, yazı-tura arasında asla karar veremiyor. Sence gerçekten hamile mi?

Mark – Kendisine sorarız, beş dakikaya gelir. (*Kapıya doğru yönelir.*) Derken, işte geldi...

Kapıdan mı yoksa sahneden mi geldiğini tam bilmediğimiz üç adet tak sesi duyarız.

Işık kapanır.

Son

Jean-Pierre Martinez, Fransız bir oyun yazarı ve senaristtir. 1955'te Auvers-sur-Oise'de (Fransa) doğmuştur. Birçoğu İngilizce'ye çevrilmiş 107 komedi yazmıştır. Jean-Pierre Martinez, reklamcılık alanında semiolog (göstergebilimci) olmadan önce çeşitli rock gruplarında davulcu olarak sahnelere adım atmıştır. Daha sonra televizyon programları için senaryolar yazmıştır ve oyun yazarı olarak sahneye dönmüştür. Bugün, Fransa'da oyunları en çok oynanan çağdaş oyun yazarları arasında yer almaktadır ve oyunlarından birçoğu şimdiden İspanyolca ve İngilizce'ye çevrilmiştir.

Jean-Pierre Martinez, tüm oyunlarının kendi web sitesi comediatheque.net üzerinden ücretsiz indirilmesini mümkün kılmıştır.

Umut Görkem Demir, Türk tiyatro oyuncusu, oyun yazarı ve çevirmendir. 1993 yılında Uşak'ta doğmuş olan Demir, aktif tiyatro yaşamına Ankara'da Perde Sanat Tiyatrosu ile devam etmektedir. Jean-Pierre Martinez'in oyunlarını Türkçeye çevirmektedir. Tiyatro oyun çevirilerinin yanında Umut Görkem Demir'in ayrıca roman, hikaye ve şiir üstüne çeviri çalışmaları da bulunmaktadır.